

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
 ὅσῳ κλεινὴν ἐδρευομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Ἐνθακῶσα και χίλια κί' ἑπτὰ,
 εὐτυχίαι παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
 Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α ε ι ν α ι μ ὀ ν ο.
 Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἴ σ τ ῶ χ ἑ ρ ι.

Τρίτ' Ἰουνίου κί' εικοστὴ
 κί' ἀτμόσφαιρα καθουρδιότη.

Ἐνενηντα κί' ἑπτὰ κί' ἑνθακῶσα
 και Συμβούλων τραχάματα τόσα.

Τὸν νέο μάρτυρα θρηνώ, τὸν Τέλλο τὸν Ἀγαπητῶ.

Και ποιὸς και ποιὸς δὲν ἔπνεσε γιὰ τὸν Ἀγαπητῶ;
 μάρτυρες ἐφετεροῦσαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
 κί' ἔπῃραν ὅσῳ φερούγαις τῶν τὸ νέο παλληκάρι
 ὅσῳ πρῶτῃ του τὴν ἀνθησι, ὅσῳ πρῶτῃ του τὴ χάρι.

Σὰν Διάχο τὸν ἐσοῦβλισαν, τὸν τρύπησαν μαχαίρια
 κακούργων δολοφόνων,
 κί' ἄστρο τὸν εἶδα λευθεριάς νὰ φέγγῃ μ' ἄλλ' ἄστέρια
 σὲ νύκτες Μακεδόνων.

Κί' ἐκῦταξα πανύψηλο κί' ἐκείνο τὸ πλατάνι,
 ποῦ κρέμασαν τὸν μάρτυρα, ὅσῳ οὐρανὸ νὰ φθάνη,
 κί' ἄκουσα νὰ φωνάζουσε και φύλλα και κλωνιά:
 κρεμάλα γιὰ τὸν Βούλγαρο, τὸν ἀτιμο φονιά.

Και μαχητὴ και μάρτυρα τὸν ἐκλαψε τὸ γένος
 κί' εἶπα κί' ἐγὼ ὅσῳ κάλλυθα μ' προστά γονατισμένος:
 σὰν βγαίνουν τέτοιοι πρόδρομοι μεγάλοι λευθεριάς
 και γίνωνται μνημόσυνα τέτοιας παλληκαριάς,
 τότε μ' πορεῖ νὰ μὴ γενῆ μνημόσυνο μιά μέρα
 και γιὰ τὴν πανελευθερη τῶν ἐκλογῶν μητέρα.

Ἀνμάρχων ἐκλογαῖς και φόνος και σφαγαῖς.

Π. — Φασουλὴ, μὴν ἀδρανῆς, σὲ διαδηλώσεις τράβα...
 αἷμα χύνεται κί' ἐκεῖ μὲς ὅσῳ ἐρημη τὴν σκλάβω,
 αἷμα χύνεται κί' ἐδῶ ὅσῳ ἐλευθερη πατρίδα,
 τῶν προσφύγων τὴν ἐλπίδα.

Ἐκεῖ πέρα παλληκάρια,
 τῆς νεότητος καμάρια,
 σπέρνου δάφναις ζηλευταῖς.

Κί' ἐδῶ πέρα μαθητούδια
 ψέλλου ἐκλογῶν τραχούδια
 και σκοτίνονται γι' αὐταῖς.

Μὲς ὅσῳ σκλάβω νὴ κλέη λεβεντιάς ἀδία,
 ἐκεῖ μόνου ὅσῳ σφαῖρα
 κατὰ λύκων, κί' ἐδῶ πέρα
 σφαιρίαις και σφαιριδίαις.

Ἐκεῖ θάνατος ἡ νίκη
 και κτυπήματα βαρετά.

έκει πέρ'άρματαλλήι
κι'έδω μόνο κλεφτουρίκι.

'Εκει πέρ'άνατολή
κι'έδω σκότος,Φασουλῆ.
'Εκει πέφτου'σ'τὴν ἀσπίδα
μοναχὰ γιὰ τὴν πατρίδα,
κι'έδω πέφτου γιὰ τὴν κάλη,
ποῦ στομάχι περιθάλλει.

'Δις ἐκεῖ παλληκαριὰ
σάν τοῦ Τέλλου,σάν τοῦ Φούρα,
κῦττα και τραμπουκαριὰ
'στὴν ἐλευθερία μαγκουφα.

Μέσ'στὴν ἐρημία τὴν σκλαβὰ
λεβεντιὰ σάν τοῦ Βλαχάδα,
κι'έδω πέρα,Φασουλῆ,
λεβεντιὰ σάν τὴν'δίκη μας...
τὴν φθοιοῦν ἀρματαλλοὶ
και μὰς λένε τὴν κακὴ μας.

Μέσ'στὴ σκλαδωμένη γῆ
μάχη,πόλεμος,σφαχὶ,
νέοι μάρτυρες και Διάκοι,
κι'έν τοσοῦτω,φίλη λέρα,
παρὰδόξως ἐδὼ πέρα
κρῶζουν λαίμαργοι κοράκιοι.

Φ.— Καὶ τῆς δὸς μὰς τῆς πατρίδος ἀς κυττάζουμε και πάλι,
και τὴν μία και τὴν ἄλλη,
και τὸ κλέος τῆς'δικῆς μας με τῆς σκλαβὰς σύγκρινέ το...
στίση Βουλγερῆς ἐκεῖ,
κι'έδω πέρα,Περικλέτο,
Σύμβουλοι Δημοτικοί.

Κι'ὸ Σαράφωφ προτιμῶ'σ'τὸ κυνηγι νὰ με στρώνῃ
παρὰ μόλις ζημερωῖ
νὰ πηδοῦν μανιακοὶ
Σύμβουλοι Δημοτικοί,
και νὰ με καταδιώκουν μέσ'στὴν τόση σκυλοζέστη
σάν τὰς'Ερινυὺς ἐκεῖνας,ποῦχαν ἄκτι τὸν'Ορέστη.

Ναὶ μὲν ἔδω ἐκτιμῶ και θαυμάζω τὸν ἀγῶνα
και μοῦ φαίνονται σωτῆρες ἐλευθέρων τε και δούλων,
ἐν τοσοῦτω προτιμῶ και τοῦ Τσοντσεφ τὴν εἰκόνα
παρὰ τῆς φωτογραφίας τῶσαν προσφιῶν Συμβούλων.

Κάθε δρόμος,κάθε σπράττα
'γέμισε προγράμματα...
νὰ και Σύμβουλοι με νεγιάτα,
νὰ και με γερμάματα
και με ξεμωράματα.

Πηλαλοῦν κι'αὐτοὶ κι'ἐκεῖνοι,
ἐφιλάταις μούχουον γίνεῖ,
και Συμβούλους πάλι βλέπω και'ξυπνὸς και 'σ'συνειρὸ μου
κι'ὄλο κἄνω τὸν σταυρὸ μου.

Νέων ἰδεῶν Ἀθηταὶς ἐπιλημμόρησε τὸν νοῦ των,
ὅμως σὺ,βρὲ μασκαρῆ,
μὴ και σήμερα μ'ἀφήση; ἔρχομαι νὰ γίνω τούτων
και τῆς γλώσσης των βορά.

Κατ'ἐκείνου τοῦ γχορούλα, κατ'αὐτοῦ τοῦρακουτάγκου
σὺν προτῆταυσε τὸν φίλον,ὅπου τάχει σὺν χαμένια...
και τὸ φάντασμα τοῦ Δούγκαν και τὸ φάντασμα τοῦ Βάγκου
δὲν ἐτρόμαξε τὸν Μάλκεθ ὅπως Σύμβουλος ἐμένει.

Τῆς θερμῆς σου προστασίας κατ'αὐτῶν και τῶρ'ἀς τύχω...
νάτους,μὲ καταδιώκουν μὲ δελτία,μὲ χαρτιὰ...
τρέμω πάλι μῆπως πέσουν και τὴν ράχη μου γιὰ τοῖχο
και φιγουράς τῆς κολλήσου και προγράμματα πλατεῖα.

Γιὰ κῦτταξε,βρὲ Περικλή,ποῖον Συμβούλων σημήνος
ἐρχεται κατεπάνω μας και μὰς καταδιώκει...
αὐτὸς ὑπόσχεται Στρατοῦς και Ναυτικὸν ἐκεῖνος
μὲ θεωρητῶν μετασκευῆν καθὼς τὸν Θεοτόκη.

'Ο μὲν μὰς ἐπαγγέλλεται σταύλους πολλοὺς; κι'ἀχοῦρια,
ὁ δὲ πῶ; ὄλου τοῦ Στρατοῦ θ'ἀλλάξῃ τὸ κασέτο
και θὰ σκαρώση Ναυτικὸ μὲ θεωρητῶ καινούρια,
κι'ἐγὼ με τοῦτον συμφωνῶ,γατι,βρὲ Περικλέτο,
ὅποιοι ζητεῖ τὰ σάπια μας νὰ τὰ μετασκευάση
ἐκεῖνος θέλει σίγουρα παπῶ νὰ τὸν διαβῶση.

'Ἐν γένει κι'ἕνας κι'ἄλλοι;ψηλὰ σάν ὕψηπέτας
πετῆ με νίον πνεύμα,
κι'ὸ διεθνῆς σταθμάρχης,ὁ Μάρκο; ὁ Λουπέτης,
ἔχει μεγάλο ρεῦμα,

Θὰ'ἔγῃ,βρὲ στραβοσκέλη,
Πῆρεδος δυνατὸς...
μοῦ λένε πῆς δὲν θέλει
μετασκευῆ κι'αὐτὸς.

Μὰ κι'ὸ βαφεὺς ὁ Ράλλης; σπουδαῖο παίξει ρόλο,
και τοῦτος; θὰ φροντισῇ γιὰ τὸν πτωχὸ τὸν Στόλο,
και τὰ παλῆὰ καράβια μὰς; λέει,στραβοκἄνη,
πῶς; θὰ τὰ μογοματῶση καινούρια νὰ τὰ κἄνη.

Π.— 'Ἄλλ'ὅμως τώρα,φαρλατῆ,
παραιτήσε τὰ χωρατῆ,
κι'ἄσπρισε τὸν Πολύδοιο,ἤγουν τὸν Σακελλάριον,
ποῦ μάχεται γιὰ τὰ καλὰ με πῦρ ἀνδρὸς μαχίμου,
και νόμιξ' τον εὐτυχῶ τὸν Δῆμον και μακρίον
ὅποταν τέτοιοι ἐγαίονους γιὰ πρόμαχο τοῦ Δῆμου.

"Ἄν δὲν τοῦ δώση; Φασουλῆ,δὲν θὰ σ'ἀφήσω μοῦσι...
ν'ἀσπρίσης και'στὸν Πειριαιῶ τὸν Κώστα τὸν Παυλοῦστο,
περίφημο παιδίατρο,ποῦ γιὰ μουρῆλα ρέθει,
κι'εἶναι και καλοπόδαρος κι'ἀμέσως; τὰ γατρεῖει.

Σὲ τέτοιαις κἄλπαις πρέπεινε σφαιρίδια λευκά,
ὅπου δὲν μὰς ὑπόσχομαι Στρατοῦς και Νκυτικά.
Πλὴν δίγους λόγους περιττοῦς; και δίγους ἀντιρήσεις
κι'ἐκείνου τὸν Κατσιμπᾶλη παρκακλῶ ν'ἀσπρίσης.
Κουμπᾶρος λέγεται κι'αὐτὸς
δημοφιλῆς κι'ἀγαπητὸς.

Κοντολογίς,βρὲ Φασουλῆ,τὰ χωρατῆ ν'ἀφήσης
και πάντα τοὺς Μερκουρικὸς κορδοῖν νὰ ψηφίσης
χωρὶς κανέναν ἀπ'αὐτοῦς; κρησὶ νὰ σὲ κερᾶση...
δίγους Συμβούλους Δῆμαρχος δὲν εἰμπορεῖ νὰ δράση.

Κι'ἄν θυμηθῶ με'οῦ πολὺ
και κάποιον ἄλλο φίλο,
θὰ σοῦ τὸν'πῶ,βρὲ Φασουλῆ,
'στὸ προεχέ; μας φύλλο,

μέ κἀνε καί'σ'τὸ Λαύριον ἐπίτῃς ταξείδῃ
 γῆ νὰ ψυφίσης Δῆμαρχο τὸν Κώστα τὸν Λεβίδη.

Φ. — Εἶδες καί πάλι θαύματα, Ρωμῶν παλληκαριὰς,
 ἐβρόντησαν στὸν Πειραιᾶ δεικνύσας κουμπουριὰς
 γῆ τὸν Ρετσίνο, Περικλῆ, καί γῆ τὸν Δικαλλᾶ,
 καί δὴ θάρρ' σκοτώθηκαν καί πᾶνε γῆ καλᾶ.

Τὰ παλληκάρια τῆς φακῆς
 τὰ πράγματι γενναῖα
 τῆς πάλης τῆς ἐκλογικῆς
 τρόπια στήνουν νέα,

κ' ἔως 'στ' Ἀκροκεράυνια σκαπίζουν καί τὰς Ἄλπεις :
 αἰ οἰωνὸς δὲ ἄριστος τὸ πίπτειν ὑπὲρ κἀλήψης.

Μὲ τὴν χουλιάρ' φάγαμε καί πάλι λευθεριὰς,
 ἐβρόντησαν στὸν Πειραιᾶ δεικνύσας κουμπουριὰς,
 καί τὸ κλεινὸν ἐπίγειον συνεχε κρῆξ φρικτῆ
 κ' ἄλλυσοδέτων ἀδελφῶν ἐλύθησαν οἱ κρικοί.

Ἄπο βρόντου, βουζέει, φρυφύτη,
 ὁ βροντῶν Πειραιεύς ἀντικρῦ,
 πηλαλοῦνε μεγάλοι μικροί
 καί βρωμάει μπυροῦτι.

Μὲ τὸν πόλεμον ἔφρ' ξαν ὄλοι
 τοῦ μαχίμου τῆς κἀλήψης χοροῦ,
 πέφτουν σφαίρας πολλὰς κουτουροῦ
 κ' ὄμοιον πάρη τὸ βόλι.

Ἐκλογεῦ; τοῦ Ρετσίνο φωνάζει :
 ὁ Γκιχοῦρ Δικαλλᾶ; μᾶ; ἐπῆ . . .
 δὲν ἐπρόφθασι Ρέτο νὰ τοῦς πῆ
 πέφτει κάτω γιὰ χαζί.

Μπαμ καί μπούμ δυνατὸ γιὰ Ρετσίνο,
 μπούμ κουμπουριὰς κ' ὑπὲρ Δικαλλᾶ,
 πάλι δείχνεις μεγάλη μακαλᾶ,
 Ρωμοσύνη τζωρωτζίνα.

Μαχητὰς Μακεδόνων δὲν θέλω,
 μήτε Φούρα, Γαρφῆ καί Τέλλο,

ποῦ πεθίνουν ἀδικῶς; ἐκεῖ
 καί τοῦ, κλαῖν ἀπ' ἔδω μερικοί.

Ἐσεῖ πέρα ποῦς τάχατε βλέπει
 τὴν θυσίαν τοσοῦτων ἀγῶνων ; . .
 ὁ Ρωμῆς ἀρειμάνος πρέπει
 σ' ἔαλογαίς νὰ σκοτώνεται μόνον.

Πιλιε' στὴ δόλιχ τῇ σκλάβᾳ, κουτέ,
 θ' ἀνταμείψῃ θυσίας ποτέ ;
 Μ' ὅσον μένο: γι' αὐτὴν ἐν παλαιότης
 μήτε μίχ σου δίδεται θέσις,
 μήτε πέρνει; γαλόνι κανένα,
 κ' ὅσα κἀνεῖς πηχίζουνο χυμένα.

Ἄομας κύττα, σφαλᾶ, κ' ἔδω πέρα
 τῶν θετμῶν τὴν δικαίαν μητέρη.
 Ἐκτιμᾶται καθέννας ἀγῶν,
 κ' ἄν τὸ χέρι σου λίγο ξεγδάρη
 σὲ πολέμου; δεινοῦ; ἐκλογῶν,
 πάντα ζέρεις πᾶς κᾶτι θὰ πάρη.

Ἐδῶ πέρα, Περικλέτο, σοῦ βραθεῖουνο κάθε κόπο
 κ' ἔτι κἀνεῖς πιάνει τόπο.
 Εἰς τὴν γῆν τῶν Μκεδόνων
 δίχως; ἀμο-βῆ σφρ; γῆ;
 μᾶ' στὴν γῆν τῶν Παιρθένωνων
 κᾶτι τί ταμπολογῆς.

Κ' ὄσοι κᾶπως; ἔχουν νοῦν
 κ' ἄμοιῶν προσδέπουνο μέλλον,
 δίδου δὲν τοῦς συγκινοῦν
 ἢ παλληκαριὰς τῶν Τέλλων.

Κ' ἔγῳ λέω νέα σκέτα
 καθὲ φίλου σφρακτᾶ :
 δὲν με συγκινοῦν αὐτὰ
 ὅσον ἐκλογῆς ρουκέτα,
 φῶσφορο, βεγγαλικό,
 συμποικη καί φονικᾶ.

Κι' ἄν δὲν εἶσαι ντιπ γεγίς
μονυχά' σῆς ἔκλογαίς
νὰ λυσσῆς, νὰ πυρπολῆς,
καὶ νὰ δειχνῆς τὴν ἀλήθην σου,
καὶ γιὰ τούταις νὰ πωλῆς,
Περικλῆ, καὶ τὸ βρακί σου.

Τοῦτο χρέος κατεπιτεῖον
καὶ γιὰ σὲ τὸν μασκαρᾶ,
καί' στὰ πλήθη τῶν προσφύγων
τέτοια λέγω σοβαρά :

Πρόσφυγε, καλῶς σὰς ἔβηκα, πρόσφυγέ μου γεγὶ χαρὰ σας,
μέσα σὲ διαδηλώσεις σῦρτε μὲ τὰ λάβρα σας,
μήπως σφαιρίαι συμπλοκῆς ἴλιγος κι' ἀπὸ σᾶς σκοτώσουν
κι' ἀπὸ τόσον ἀριθμὸν οἱ φιλιάνθρωποι γλυτώσουν.

Εἶναι τυχεροὶ πρὸ πάντων ὅσοι φθάνουν ἐδῶ πέρα
μέσα σ' ἔκλογὴν ἡμέραις,
ποῦ τῶν ἐλευθέρων σφαιρίαι
κάνουν κύκλους στὸν αἰθέρα.

Ἐκλογὴ λυσσῆ καινούρια
μὲ μαχαίρια, μὲ κουμπούρια,
μὲ πολέμων ἱστορία
καὶ μὲ τόση μορταρία.

Σ' ἔλας τὰς διαδηλώσεις ἄσαι πάντα κορυφαῖος
μὲ βροντὴν κεραυνοβόλον . . .
ζήτω τῶν Συμβούλων ἔδω
καὶ τοῦ Ράλλη· ἴψ βραφέως.

Κι' ἔχω πόθον, μίον κάρω,
τὸ πινέλο του νὰ πέρω,
καὶ μὲ τοῦτο τὰ γυρίζω
κι' ὅποιον ἔρω δὲν τὸν ἀσπρίζω.

Κρίμα τόσα παλληκάρια, ποῦ πετάξανε, κουτέ,
μέσα στὴ Μακεδονία μάρτυρες καὶ μαχηταί,
κι' ἄνωνίμως κι' ἀφηνῆς ἡσημονήθηκα ἐκεῖ
δίχως νὰ γενοῦν ἐδῶ Σύμβουλοι Δημοτικοί.

Κρίμα κρίμα, ποῦ τῶν σκλάβων ὁ δυσφόρητος ἀγὼν
τούς συνήρασε τὴν φρένα καὶ χαθῆκαν ἀφανεῖς,
δίχως κἄν νὰ καταλάβουν συγκινήσεις ἔκλογων
κι' αἵματος νὰ κάνουν χύσιν σὰν δημῶται γηγενεῖς.

Καὶ πάλι φώνηξε σφριγῶν :

ζήτω τῶν νέων ἔκλογων,
καὶ πάντων τῶν ἀπανταχοῦ Δημάρχων τῶν σπανίων,
οὐρα κι' ἔκτενος, ποῦ θὰ βῆ ἡ στὸν Δῆμον Κωθωνίων.
Κανεῖς δὲν εἶναι σήμερ, ποῦ νὰ μὴν ἔχη ρεῦμα
χωρὶς ταιγάρο, κέρασμα, κολόκουρο καὶ γεῦμα.

ἽΟλοι θὰ τύχουν ἀσφαλῶς θριάμβου πρωτακούστου,
μὰ διψᾶ δόξης πυρπολεῖ,
καὶ ποῖς ὀλίγο, ποῖς πολὺ

ἔχει τὸ ρευματάκι του καὶ τοὺς ρευματισμούς του,
κι' ἄν ἐνωθοῦν τὰ ρεύματα καὶ τοῦτων καὶ τῶν ἄλλων
τότε ἔμπορεῖ νὰ παθῶμε πλημμύρας τῶν Τρικκάλων.

**Ἀκούεται παντοῦ κραυγὴ
πὼς ὁ Μερκούραρος θὰ βῆ.**

Π. — Ἐξυμῶ καὶ μεγαλύνω
τὸν Μερκούρη, Φαουλῆ,
μὲ κιθᾶρα, μαντολίνο,
βιολοντσέλο καὶ βιολί.

Φ. — Μὰ κι' ἐγώ, βρὲ Περικλέτο,
τὸν ὕμνῶ μὲ κλαρινέτο,
τὸν ὕμνῶ μὲ κλαπαδόρα,
κι' ὀλοένα πέραν φόρα.

Γεγὶ σου τοῦ λένε, Δήμαρχε, ποῦ φαίνεσαι στὰ πράγματα
κεφάλι γνωστικὸ,
ποῦχεις καὶ γυροῦς στὰ γράμματα
καὶ γυροῦς στὸ Ναυτικόν.

Γεγὶ σου ποῦ μ' ἔργα μᾶς μιλεῖς
καὶ δρᾷσιν ὀλοένα,
γεγὶ σου, ποῦ λόγια δὲν πωλεῖς
κι' ἄντερα φουσκωμένα.

Γεγὶ σου, ποῦ δὲν σ' ἐκούρασαν δουλειᾶς μεγάλης κόποι,
γεγὶ σου, ποῦ πέρου, Δήμαρχε, καὶ μέσα στὴν Εὐρώπῃ
γιὰ τὴν δουλειὰ σου πῆγες
χωρὶς νὰ χάσῃς μωτῆς,
κι' Εὐρώπης εἶδες ἄστεα κι' Εὐρώπης ἔγνος νόον,
κι' ὁ Δῆμος πᾶς δὲν φαίνεται σὰν ἕνας Ἀχαμῶνον.

Γεγὶ σου, ποῦ καὶ τὸν Δῆμαρχο τῆς Λόντρας τὸν ἐγγώρῃσες
καὶ τὰ τοῦ Δῆμου πράγματα σ' ἐκίνοον ἐξιστόρησες,
καί' στὸν Μυλλόρδο κούβῃσες τὸν Δῆμαρχο καρπὸ
καὶ λὲν πῶς τ' Ἀρβανίτικα τοῦ μίλησες φρασί.

Π. — Μὰρς μὲ τὴν φουσαρμόνικα, μὰρς μὲ τὸ μαντολίνο,
γεγὶ σου, ποῦ πῆγες σὲ Παρί, Βιέννα, καὶ Βερολίνο,
γεγὶ σου, ποῦ νομοσχέδιο, Μερκούραρε, πολλὰ
καί' στὴν Βουλὴν ὑπέβαλες σπουδαῖα καὶ καλὰ,
μὰ στὸ καλάθι τᾶρριζαν οἱ γλωσσόκαμπανάτοι,
γιατὶ τὸ κάθε σχέδιο, ποῦ θὰ μᾶς φῆξῃ κἄτι,
κάθε Κυβέρνησις σφῆρῃ
τὸ βάζει στὸ ζεμπίλι,
καὶ τὸ κρεμᾶ στὴν δροφή
νὰ μὴν τὸ φῆν οἱ φύλλοι.

Γεγὶ σου, ποῦ σὰν ἀρρώστιας, Μερκούραρε βρεχεῖ
ἄτυπησαν τὰ σήματα καὶ τὰ καμπαναριά,
καὶ κόσμος ἐσπῳάθηκε γιὰ σένα μ' ἀγωνία
κι' ἔκανε λιτανεῖα.

Φ. — Γεγὶ σου, ποῦ τρέχεις, Σπύραρε, σὰν οἰστρηλατῆκμος
καὶ μόνο μὲ τὴν προκοπὴ τρομάζεις τοὺς κυνώπας,
καὶ φαίνεσαι γιὰ Δῆμαρχος πῶς εἶσαι γεννημένος
χωρὶς ποτέ σου γιὰ σπουδᾶς νὰ πῆς εἰς τὰς Εὐρώπας.

Γεγὶ σου, ποῦ καλλιστέφανον τὸν Δῆμον ὀδηγεῖς,
καὶ πρέπει στὸ Πολύγωνο νὰ δῆξῃς ἔκλογαίς,
γιατὶ κι' Ἰλιου Μέλαιρα ποτὲ δὲν θὰ μ' ἐμπορέσουν
ἄλους νὰ τοὺς χωρίσουν.

Ἐδῶ ποῦ τραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ρῖθη
καὶ Δῆμαρχος Ἰσβίος ὁ Σπύραρος νὰ ζήτῃ.

Καὶ καμωσῆσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μετὰ χαρῆς πολλῆς
εἶδε κι' ὁ Φαουλῆς

τοῦ Γλαύκου τὴν Οἰκίαν, διήγημα μὲ τότεν
τῆς γλώσσης εὐκολίαν, ἔγκραταιαν καὶ γ' ὄσιν
τοῦ Ντὲ Σιμόνε Μπρουβερ, Ἑλληνητοῦ τὰ μέλα,
ὅπου μὲ τότεν χρίν ἔχει συγγραφεῖ κι' ἄλλα,
καὶ περὶ Ζηλοκώστα μελέτην κριτικὴν
περιφραδῆ, δικαίαν, ἀριστοτεχνικὴν.